

ἡ εὐτοκος μήτηρ ἐγέννησε διδύμους, καὶ τρεῖς ἐγέννησε τρία θυιά τέκνα!

Κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον ἡ κ. **Austin** ἠκολούθησε τὸν σύζυγόν της ὡς χειρονογὸς τοῦ συντάγματός, τοῦ ὁποῖου οὗτος ἦτο ἀρχηγός. Ἄνευ οὐδενὸς φόβου ἐπεμελεῖτο τοὺς πληγωμένους ἐν μέσῳ τοῦ ἐχθρικοῦ πυρός, ἐξ οὗ καὶ ἀπώλεσε τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν καὶ ἔλαβε δύο πληγὰς εἰς τὸν βραχίονα. Ἡ κυβέρνησις ἀπέπεισεν εἰς τὴν ἀνδρείαν ταύτην ἡρωϊκῶς τὸν βαθμὸν καὶ τὸν μισθὸν λοχαγοῦ. Ἐξήσκησε δὲ τὴν ἰατρικὴν μέχρι τοῦ θανάτου της.

Πολλάκις ἀνέγνωμεν περὶ ἐργου τινὰς λεπτομερείας περὶ τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς τοῦ κ. Γλάδστονος, ὅστις, κατὰ τὴν ὀλίγην ἀνάπαυλάν, ἦν ἐπιτρέπουσιν αὐτῷ αἱ ὑποθέσεις τοῦ κράτους, ἀσχολεῖται ἐξασκῶν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸ ὑγιεινότερον τοῦ ζυλοκόπου ἐπάγγελμα.

Ὁ **Sir Strafford Northcote**, ὁ πρῶν ὑπουργὸς τοῦ Βῆκουσφιλδ, τὰ αὐτὰ ἔχνη ἀκολουθεῖ.

Αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες περιγράφουσι περιεργόν τινα σκηνὴν, ἧς ἡ οἰκία τοῦ **sir Northcote** ἐσχάτως ἐγένετο θεάτρον.

Ὁ πρῶν ὑπουργὸς προσεκάλεσεν εἰς δεῖπνον πάντας τοὺς ἐφ' οἰωδῆποτε τίτλω ἐν ταῖς ἰδιοκτησίαις αὐτοῦ ἐργαζομένους. Ἐν ἀρχῇ τοῦ δεῖπνου ὁ **sir Northcote** εἰσηλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ συνεχάρη τοῖς συμπόταις ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἀφίξει των, συνιστῶν αὐτοῖς ἐλευθέρως νὰ ἐκδηλώσωσι κατὰ πάντα τρόπον τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐθυμίαν των.

Τὸ ἐσπέρας ἔβηλον καὶ ἐχόρευσαν ἀμρότεροι δὲ ὁ τε κύριος καὶ ἡ κυρία τῆς οἰκίας ἔλαβον ἐνεργητικὸν μέρος. Ὁ **sir Strafford** ἤνοιξε τὸν χορὸν, χορεύσας μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ, καὶ, ὅτε ἀπεσύρθη, ἐνθουσιωδῶς ἐπευρημήθη παρὰ πάντων τῶν προσκεκλημένων.

Ἐν Σαλισβούργῳ τῆς Αὐστρίας ἐτελεῦτησεν ὑπερεδομηκοντούτης ὁ ἐκ τοῦ τάγματός των Φραγκισκανῶν μοναχὸς Σίγγερος, ἄριστος τέκτων ὀργάνων μουσικῶν. Καθ' ἕλαστον ἔτος ζένοι δυσαρίθμητοι, διερχόμενοι διὰ Σαλισβούργου, ἐπεσκέπτοντο τὴν μονὴν, εἶτα δὲ τὸ κελλίον τοῦ πατρὸς Σίγγερου, καὶ θαύμαζον τὴν περὶ τὴν μουσικὴν τεράστιον αὐτοῦ ἐπιτηδεύουσαν. Ὁ μοναχὸς ἐπενόησε καὶ ἰδίαις χερσὶν ἐπιλοτένησεν πρωτοφανὲς ὄργανον, ἀποκαλέσας αὐτὸ «**Pan-symphonicum**» ἠδύνατο δὲ διὰ τεσσαράκοντα κινήτων κανόνων διατρήτων νὰ ἐκκαλῆ τοὺς τόνους ἀπάντων σχεδὸν τῶν γνωστῶν μουσικῶν ὀργάνων, ἰδίως δὲ τοῦ θηρευτικοῦ κέρατος, τῆς σάλπιγγος, τοῦ ὀβόε, τοῦ κλαρινέττου, τοῦ βιολίου κλ. Τὴν ἐφεύρεσίν του ὤφειλεν εἰς τὰς ἑαυτοῦ ἀτρίτους καὶ πολυχρονίους ἐρῆνας περὶ τὴν ἀκουστικὴν. Υἱὸς ὢν καὶ μαθητῆς κωθωνοχότου ἐν Τυρολίδι, ἔλαβε συχνὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐγκύψῃ εἰς τὸ μουστῆριον τῆς κατασκευῆς τῶν τόνων. Πεντεκαίδεκάετης ὢν, ἐκλείσθη ἐν τῇ προμνημονευθείσῃ

μονῇ καὶ ἐχειροτονήθη ἱερεὺς τῷ 1834. Ἐπενόησε νέον σύστημα θεωρητικῆς ἀρμονίας, ἐκδοθὲν κἀτόπιν ὑπὸ τοῦ ἀυλικοῦ συμβούλου Φίλιπς ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «**μεταφυσικαὶ ἐμβλέψεις εἰς τὸν κόσμον τῶν τόνων**». Ἐμιμήθη δὲ ἐνταῦθα τοὺς σχολαστικὸς τοῦ μεταίωδου καὶ ἐφήρμοσε τὴν χριστιανικὴν μουσικὴν ἐπὶ τὰς θεμελιώδεις μουσικὰς σχέσεις. Τὴν μουσικὴν τριωνίαν ἤτοι τριτονίαν ὑπελάμβανε σαφῆ εἰκόνα τοῦ τρισυποστάτου, ἐνικίου Θεοῦ. Περιφανῆς ὄμως κατέστη οὐχὶ διὰ τὴν θεωρίαν τοσοῦτον, ὅσον διὰ τὸ «**Pansymphonicum**», οὗτινος ἡ ἀπλότης ἐξέπληξε τοὺς ἤρωας τῆς μουσικῆς Λίστ, Λάχνερ καὶ Μάξερβέρ.

Εὐγενὴς τις Ἰσπανός, ὁ δὸν **Carlos Stuart y Gusman** δούξ τοῦ **Huescar** κόμης τοῦ **Montigo**, ἀνεψιὸς τῆς αὐτοκρατείας Εὐγενείας, ἐκληρονόμησε διὰ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του, δουκὸς τῆς Ἀλβίης, ἀποθανόντος πρό τινας τοὺς τίτλους αὐτοῦ ἐπομένως ἐγένετο, δούξ τοῦ **Berich**, δούξ τῆς Ἀλβίης **de Tormes**, δούξ **de Liria**, δούξ **d'Olivarés**, δούξ **de Huescar**, μαρκήσιος **del Carpio**, κόμης **de Lemos**, κόμης **de Monterey**, κόμης **de Vilalva**, κόμης **de Fuentes**, κόμης **d'Áyala**, κόμης **de Galves**, κόμης **d'Orsono**, κόμης **d'Andrade**, κόμης **de Lodin**, μαρκήσιος **de Villanueva del Rio**, μαρκήσιος **d'Elche**, μαρκήσιος **de la Mota**, μαρκήσιος **de Tarazina**, μαρκήσιος **de san Leonardo**, μαρκήσιος **de Soria**.

Πάντες οἱ τίτλοι οὗτοι ἐπεκυρώθησαν παρὰ τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου.

Κατὰ τὴν ἐπίσημον ἀπογραφὴν τοῦ 1879 οἱ ἐκλογεῖς τοῦ ἔλ. Κράτους ἀνῆρχοντο εἰς 426442.

Εἰς Ἀναγνωστῆς.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Εὐγενὴς συνδρομητρία τῆς «**Ἐστίας**» ἀποστέλλει ἡμῖν τὴν ἀκόλουθον συνταγὴν, καθ' ἣν κατασκευάζεται ἐξαίρετον γλύκισμα διὰ βούτημα (**parteespani**).

Ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον θέλετε νὰ κατασκευάσητε, λαμβάνετε αὐτὰ τὰ ὁποῖα ζυγίζετε ἀέραια μετὰ τοῦ κελύφους προσέτι ἴσον ποσὸν ζαχάρους καὶ ἥμισυ ποσὸν **νησεστέ**. Σπάνετε τὰ αὐτὰ, καὶ τοὺς μὲν κρόκους ταρασσετε καλῶς μετὰ τὴν ζάχαριν, τὰ δὲ λευκώματα κτυπάτε μετὰ τὸ **télie** ἕως ν' ἀφρίσουν ἐντελῶς, καὶ τότε τὰ ρίπτετε κατὰ μικρὸν εἰς τοὺς κρόκους προσθέτετε τὸν **νησεστέ**, κόπτετε καὶ ὀλίγους φλοιούς λεμονίου χάριν τοῦ ἀρώματος, χωρὶς νὰ παύση τὸ τάραγμα μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἔχετε τὴν **φόρμαρ** ἐτοίμη, δηλαδή ἀλειμμένη με βούτυρον καὶ κοκκισμένη με τριμμένη γαλέτταν, ἐντὸς δ' αὐτῆς χύνετε τὸ μίγμα με προσοχὴν ἵνα μὴ γεμίση πολὺ, διότι κατὰ τὸ ψήσιμον φουσκώνει καὶ εἰμπορεῖ νὰ ἐκχυθῆ.